

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΙ

Ἔχει τὸ κυπαρίσι, ψυχούλα θλιμένη
ποὺ πάντοτε κλαίει στήν μοναξιά της
καὶ σιγολέει τὰ μυστικά της
στ' ἄστρα, στ' ἀγέρι καὶ στήν γαλήνη
γύρω, τριγύρω ποῦνε χυμένη.

Τὰ μεσημέρια, ὁ ἥλιος του γέρνει
κι ὅλο μακραίνει, κι ὅλο μακραίνει...
Μὰ ὅταν βραδυάσει λὲς τὸν ὑφαίνει
μέσ τὰ κλαδιά του. Κι ἔτσι ντυμένο,
στ' ἄστρα στ' ἀγέρι, τὰ ὄνειρα σέρνει.

Τὰ ὄνειρα σέρνει στ' ἄστρα, στ' ἀγέρι
κι ὅλο ρωτάει τὴν μαύρη του μοῖρα!
Συντρίφισά του γιὰ τὴ στεῖρα
νᾶχη τὴ θλίψη καὶ μόνο νὰ κλαίει
σὲ τάφους ἀγνώστων, ποὺ ἔχει γιὰ ταῖρι;

Καίριο Γεννάρης 1930

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Κάποιος θεᾶς ἀγόρι ἀγαπημένο,
Τ' ἀγόρι τὸ χλωμὸ καὶ καστανὸ
Μοῦπε «γι' αὐτὸ τὸν κόσμον εἶμαι ξένο,
« Ἀπὸ' να κόσμον ἄλλον εἶμ' ἐγώ.

« Ὅσες καὶ νὰ ποθήσουν τὰ φιλιὰ μου,
« Ὅσες τρανὲς σιτὸν κόσμο κι' ἂν ἰδῶ,
« Δὲ θὲ ν' ἀνοίξω ἐγὼ τὴν ἀγκαλιά μου,
« Μόνο τὴ Δόξα πάντα θ' ἀγαπῶ.

« Θνητὸς κανεῖς ποτὲ δὲ θά τολμήσῃ
 « Νὰ πῇ, πὼς νικημένος εἰμ' ἐγώ.
 « Οὔτε κί' ὁ Δαίμονας θά μὲ νικήσῃ,
 « Οὔτε ὁ Θεὸς πού ἐγὼ τὸν ἀψηφῶ !

« Κί' ἂ ρθῇ μ' ἐμένα ὁ Χάρος νὰ παλαίψῃ
 « — Ποῦνε παιδὶ περὶφανο κί' αὐτό,
 « Καὶ μέσ' στήν πάλη τῇ ζωῇ μου κλέψῃ
 « Οὔτε καὶ τότε ἐγὼ θά νικηθῶ.

« Εἴν' τ' ὄνομά μου σ' ὅλους ξακουσμένο,
 « Τοῦ Ἑλικῶνα τίς κορφὲς πατῶ,
 « Τῆς Μούσας εἶμαι μοσκαναθρεμένο,
 « Τῆς τέχνης τὸ παιδί 'μαι τ' ἀκριβό».

ΣΠΥΡΟΣ Μ ΑΝΝΙΝΟΣ

ΑΠΟ ΕΝΑ «ΕΡΩΤΙΚΟ ΤΡΙΠΤΥΧΟ»

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Κ' ἔλαμπε πέρα ὡς πέρα ἡ ἄμμονδιὰ
 κ' ἔλαμπ· ἡ θάλασσα κ' ἡ Πλάσι ὅλη λουσομένη
 στοῦ ἡλιοῦ τὸ φέγγος κ' ἔλαμπες σὰν ὄνειρο
 καὶ σὺ δίπλα σὶ τὸ Ἴόνιο ἀγαπημένη.

Κί' ὅπως σὲ ζύγωσα καὶ τρέμοντας φανέρωσες
 τῶν διάφανων χειρῶν σου τὴν τρεμούλα,
 λαχτάρισε ἡ καρδιά μέσα σιὰ στήθη μου
 κί' ἀνέβηκε ἡ ψυχὴ σὰ μιὰ πνοούλα

σιὰ χεῖλῃ καὶ τὴν ἄφησα σιὰ χέρια σου
 σ' ἐν αὔλο φίλημα ὅλη τὴν ψυχὴ μου ...
 Γελοῦσε ἡ Πλάσις κ' ἔλεγα ὅτι θ' ἄπλωνε
 τὸ γαλανό της γέλοιο στὴ ζωὴ μου ...

Αὔγουστος 26. Λευκάδα